

Arrest

nr. 264 760 van 1 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. GARGILI *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Russische nationaliteit en van Ingoesjetische origine te zijn, komen volgens hun verklaringen op 21 januari 2019 België binnen en verzoeken op 5 februari 2019 om internationale bescherming. Op 1 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekers tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aangetekend worden verzonden aan verzoekers.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van (eerste) verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Karaboelak. U bent Ingoesj. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

Op 23 juli 2017 trouwde u met G. A. (CG:xx/xxxxx). Haar broer G., A. M. (CG:xx/xxxxx) was journalist en woonde sinds 2001 in Moskou. In september 2017 verliet uw schoonbroer A. Rusland en diende op 10 januari 2018 een verzoek tot internationale bescherming in in België. Op 20 april 2018 verkreeg A.G. de vluchtelingenstatus.

In maart 2018 werd u gebeld door M.A., hij vroeg of u de volgende dag naar het kantoor van de politie in Soenzja kon gaan. Daags nadien ging u om tien uur naar de politie. A. stelde vragen over uw schoonbroer A.G.. Waar hij naartoe gegaan was, wie zijn vrienden binnen de politie waren. U zei dat u niets wist over de activiteiten van Adam en vertrok naar huis. Op 4 of 5 juli 2018 werd u opnieuw opgeroepen door A. Hij stelde opnieuw vragen over Adam. U zei dat u geen contact had met hem.

Op 20 juli 2018 haalde u uw zus op van haar werk. Jullie stopten bij een markt. Daar stopten twee auto's met geblindeerde ramen en zonder kenteken. Vijf of zes mannen in camouflage-uniform stapten uit en probeerden u in de auto te duwen. U verzette zich en kreeg klappen. Omstanders grepen in en eisten dat de mannen zeiden wie ze waren, van welke dienst. Vervolgens gingen de aanvallers weg. U werd met de ambulance naar het ziekenhuis van Soenzja gebracht.

Na tien dagen werd u ontslagen uit het ziekenhuis. U vertrok met vrouw en kind en verbleef bij verschillende vrienden en familieleden in Ingoesjetië. Daarna verhuisden jullie naar Moskou, waar u in verschillende appartementen verbleef. Op 20 december 2018 belde uw zus dat haar collega naar Moskou ging en documenten kon meenemen, waaronder een convocatie van de politie. Ook zou er een onbekende auto de houden bij u in het dorp. U besloot Rusland te verlaten. Op 17 januari 2019 verliet u Rusland. Op 5 februari 2019 diende u samen met uw vrouw een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: rijbewijs, paspoort, huwelijksakte, geboorteakte, oproepingsbevelen politie 14/12/2018, 22/12/2018 en 16/9/2019, medische documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Rusland vreest u opgesloten te worden door de autoriteiten (CGVS, p.12).

In maart en juli 2018 zou u twee keer ondervraagd geweest zijn door M.A. van de politie in Soenzja. A. stelde vragen over uw schoonbroer A.G., maar u had geen informatie over hem (CGVS, p.6). U had immers weinig tot geen contact met Adam, sinds uw kindertijd had u hem slechts een keer teruggezien, bij uw trouwfeest (CGVS, p.7). Na deze gesprekken met A. mocht u steeds zonder problemen naar huis vertrekken. Er werd geen geweld gebruikt. Op het einde van uw tweede gesprek, zou A. iets gezegd hebben wat erop neer kwam dat er elk moment iets zou kunnen gebeuren (CGVS, p.9). U kunt niet uitsluiten dat A. na jullie eerste gesprek ook zoiets had (CGVS, p.10). Verder heeft u het over een onaangename sfeer tijdens beide gesprekken (CGVS, p.6). Uw verklaringen hierover zijn bijzonder vaag en er kan aan deze vermeende bedreiging weinig geloof gehecht worden.

Verder beweert u op 20 juli aangevallen te zijn door de ordediensten. U weet niet van welke dienst deze mannen waren, politie of OMON, maar u zegt wel zeker te zijn dat het om leden van de ordediensten ging (CGVS, p.10). Het is niet onredelijk om aan te nemen dat Russische professionele veiligheidsdiensten in staat zijn om iemand te arresteren. U verklaart zelf dat de ordediensten iemand op

straat kunnen meenemen of doodschieten (CGVS, p.9). Het is dus onwaarschijnlijk dat de Russische autoriteiten zich zouden laten weggagen door marktkramers, ook al vond het vermeende incident plaats op een drukke markt (CGVS, p.11). Wanneer u gevraagd werd of de politie u niet thuis kon arresteren, zei u dat dit niet ging omdat ze geen officiële reden hadden (CGVS, p.11). Deze redenering raakt kant noch wal. De politie zou immers ook zonder officiële reden geprobeerd hebben u mee te nemen op een drukke markt.

Na de aanval zouden de mannen gewoon weggegaan zijn (CGVS, p.10). Ook in het ziekenhuis werd u met rust gelaten door de politie (CGVS, p.11). U brengt niet genoeg elementen aan om aannemelijk te maken dat u aangevallen werd door de Russische autoriteiten. Er kan dus geen geloof gehecht worden aan de gewelddadige poging tot arrestatie door de autoriteiten die u aanvoert en dewelke de directe aanleiding gevormd heeft voor uw vertrek. Dit ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

U slaagt er niet in een geloofwaardige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Het rijbewijs, de paspoorten, geboorteaktes en huwelijksakte die u voorlegt staven uw identiteit en afkomst uit Rusland, dewelke niet in vraag gesteld wordt door het CGVS. Wat de oproepingsbrieven van de politie betreft moet opgemerkt worden dat wegens de corruptie in de Russische Federatie het mogelijk is talrijke documenten tegen betaling te krijgen, zoals politieoproeping (COI FOCUS: RUSSISCHE FEDERATIE Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen). De bewijswaarde van deze oproepingsbrieven is dus beperkt.

Tenslotte haalde u aan omwille van medische redenen niet terug te kunnen keren naar Rusland (CGVS, p.8). Het CGVS ontkent niet dat uw vrouw en kinderen met medische problemen kampen, zoals blijkt uit uw verklaringen en de medische documenten die u voorlegt. Uit uw relaas blijkt echter niet dat u in Rusland geen toegang had tot de gezondheidszorg. Voor de geboorte van uw zoon had u de mogelijkheid om voor een betere kliniek in Moskou te kiezen (CGVS, p.4). Wat betreft de huidige medische problemen van uw vrouw en dochter stelt u dat Rusland in dergelijke gevallen de patiënten naar Duitsland of elders stuurt, wat zou inhouden dat Rusland wel degelijk in gezondheidszorg voorziet. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor

burgers in Ingoesjetie bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van (tweede) verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Karaboelak. U bent Ingoesj. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

Op 23 juli 2017 trouwde u met A.K. (CG:xx/xxxxx). Uw broer G.A.M. (CG:xx/xxxxx) was journalist en woonde sinds 2001 in Moskou. In september 2017 verliet uw broer Adam Rusland, hij diende op 10 januari 2018 een verzoek tot internationale bescherming in in België. Op 20 april 2018 verkreeg A.G. de vluchtelingenstatus.

In maart 2018 werd uw man opgeroepen door de politie in Soenzja. De politie stelde uw echtgenoot vragen over uw broer A.G. Waar hij naartoe gegaan was, wie zijn vrienden binnen de politie waren. Op 4 of 5 juli 2018 werd uw man opnieuw opgeroepen door de politie. Op 20 juli 2018 werd uw man aangevallen door onbekenden.

Op 4 september 2018 verhuisden jullie naar Moskou, waar u in verschillende appartementen verbleef. Op 20 december 2018 belde uw zus dat haar collega naar Moskou ging en documenten kon meenemen, waaronder een convocatie van de politie. Ook zou er een onbekende auto de houden bij u in het dorp. U besloot Rusland te verlaten. Op 17 januari 2019 verlieten jullie Rusland. Op 5 februari 2019 diende u samen met uw echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: rijbewijs, paspoort, huwelijksakte, geboorteakte, oproepingsbevelen politie 14/12/2018, 22/12/2018 en 16/9/2019, medische documenten

B. Motivering

"Artikel 57/5ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing kan nemen over het verzoek om internationale bescherming zonder de verzoeker minstens eenmaal op te roepen voor persoonlijk onderhoud, indien hij van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. In casu oordeelde de Commissaris-generaal dat u omwille van medische omstandigheden niet persoonlijk gehoord kan worden. Dit blijkt uit de medische documenten die u voorlegt en de verklaringen van uw echtgenoot (K., p.8).

Indien geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt omwille van blijvende omstandigheden waarop de verzoeker geen invloed heeft, moet het Commissariaat-generaal redelijke inspanningen leveren om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek om internationale bescherming te verstrekken. In casu werd uw echtgenoot A.K. (CG:xx/xxxxx) gehoord op het Commissariaat-generaal. U beroept zich op dezelfde motieven als uw echtgenoot A.K. (CG:xxxxxxx). Dat blijkt uit diens verklaringen voor het CGVS en tevens uit uw eigen verklaringen in de vragenlijst van het CGVS. Uw echtgenoot kan niet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Rusland vreest u opgesloten te worden door de autoriteiten (CGVS, p.12).

In maart en juli 2018 zou u twee keer ondervraagd geweest zijn door M.A. van de politie in Soenzja. A. stelde vragen over uw schoonbroer A.G., maar u had geen informatie over hem (CGVS, p.6). U had immers weinig tot geen contact met Adam, sinds uw kindertijd had u hem slechts een keer teruggezien, bij uw trouweest (CGVS, p.7). Na deze gesprekken met A. mocht u steeds zonder problemen naar huis vertrekken. Er werd geen geweld gebruikt. Op het einde van uw tweede gesprek, zou A. iets gezegd hebben wat erop neer kwam dat er elk moment iets zou kunnen gebeuren (CGVS, p.9). U kunt niet uitsluiten dat A. na jullie eerste gesprek ook zoiets had (CGVS, p.10). Verder heeft u het over een onaangename sfeer tijdens beide gesprekken (CGVS, p.6). Uw verklaringen hierover zijn bijzonder vaag en er kan aan deze vermeende bedreiging weinig geloof gehecht worden.

Verder beweert u op 20 juli aangevallen te zijn door de ordediensten. U weet niet van welke dienst deze mannen waren, politie of OMON, maar u zegt wel zeker te zijn dat het om leden van de ordediensten ging (CGVS, p.10). Het is niet onredelijk om aan te nemen dat Russische professionele veiligheidsdiensten in staat zijn om iemand te arresteren. U verklaart zelf dat de ordediensten iemand op straat kunnen meenemen of doodschieten (CGVS, p.9). Het is dus onwaarschijnlijk dat de Russische autoriteiten zich zouden laten weggagen door marktkramers, ook al vond het vermeende incident plaats op een drukke markt (CGVS, p.11). Wanneer u gevraagd werd of de politie u niet thuis kon arresteren, zei u dat dit niet ging omdat ze geen officiële reden hadden (CGVS, p.11). Deze redenering raakt kant noch wal. De politie zou immers ook zonder officiële reden geprobeerd hebben u mee te nemen op een drukke markt.

Na de aanval zouden de mannen gewoon weggegaan zijn (CGVS, p.10). Ook in het ziekenhuis werd u met rust gelaten door de politie (CGVS, p.11). U brengt niet genoeg elementen aan om aannemelijk te maken dat u aangevallen werd door de Russische autoriteiten. Er kan dus geen geloof gehecht worden aan de gewelddadige poging tot arrestatie door de autoriteiten die u aanvoert en dewelke de directe aanleiding gevormd heeft voor uw vertrek. Dit ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

U slaagt er niet in een geloofwaardige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Het rijbewijs, de paspoorten, geboortektes en huwelijksakte die u voorlegt staven uw identiteit en afkomst uit Rusland, dewelke niet in vraag gesteld wordt door het CGVS. Wat de oproepingsbrieven van de politie betreft moet opgemerkt worden dat wegens de corruptie in de Russische Federatie het mogelijk is talrijke documenten tegen betaling te krijgen, zoals politieoproepingen (COI FOCUS: RUSSISCHE FEDERATIE Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen). De bewijswaarde van deze oproepingsbrieven is dus beperkt.

Tenslotte haalde u aan omwille van medische redenen niet terug te kunnen keren naar Rusland (CGVS, p.8). Het CGVS ontkent niet dat uw vrouw en kinderen met medische problemen kampen, zoals blijkt uit uw verklaringen en de medische documenten die u voorlegt. Uit uw relaas blijkt echter niet dat u in Rusland geen toegang had tot de gezondheidszorg. Voor de geboorte van uw zoon had u de mogelijkheid om voor een betere kliniek in Moskou te kiezen (CGVS, p.4). Wat betreft de huidige medische problemen van uw vrouw en dochter stelt u dat Rusland in dergelijke gevallen de patiënten naar Duitsland of elders stuurt, wat zou inhouden dat Rusland wel degelijk in gezondheidszorg voorziet. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de

geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, doordat de verwerende partij geheel ten onrechte geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoekers.

Verzoekers voeren vooreerst aan dat verzoeker nooit expliciet heeft beweerd dat M.A. deel uitmaakt van de politie van Soenzja. Hij beweerde ook niet dat hij werd opgeroepen door de politie, wel moest hij de volgende dag naar het onderzoekscomité komen. De verwerende partij heeft, zo stellen verzoekers, geen verduidelijking gevraagd over wat er bedoeld werd met "onderzoekscomité".

Voor verzoekers is het verder onduidelijk waarom de verwerende partij weinig geloof kan hechten aan hun relaas. Verzoeker heeft immers altijd geantwoord op de vragen. Verzoekers verwijzen naar de passages in het gehoorverslag van verzoeker waaruit blijkt dat deze duidelijk probeerde te maken waarom bepaalde diensten zijn schoonbroer zoeken. Zo zegt verzoeker volgens het verzoekschrift duidelijk dat zijn schoonbroer over veel informatie beschikte aangaande de wanpraktijken in Ingoesjetië. Een van de wanpraktijken is dat de ordediensten jonge mannen arresteerden en martelden tot ze toegaven deel uit te maken van terroristische groeperingen. Zo konden leden van de ordediensten promoveren omdat ze een vermeende terrorist hadden gevangen. Omdat verzoekers schoonbroer veel wist over deze wantoestanden, vormt hij luidens het verzoekschrift een gevaar voor de Ingoesjetische ordediensten. Om die reden zoeken ze zijn schoonbroer en hebben ze geprobeerd informatie te verkrijgen van verzoeker. Voorts is het volgens verzoekers opmerkelijk dat verzoeker steeds

onderbroken werd tijdens zijn interview. Hij wou vertellen wat hij wist in verband met het onderwerp, wat meer duidelijkheid zou kunnen gebracht hebben voor de verwerende partij.

In verband met de vermeende aanval op de markt op 20 juli 2018 door de ordediensten voeren verzoekers aan dat er toen geen officieel bevel was om verzoeker aan te houden, zo niet zouden ze hem wel hebben kunnen meenemen. Ze stellen voorts dat zonder officieel bevel iemand ontvoeren terwijl de menigte tussenkomst niet makkelijk is en tot een bloedbad zou kunnen geleid hebben. Ze herhalen ook dat het waarschijnlijk een spontane actie was om hun overste tevreden te stellen en louter bedoeld was om de schoonbroer van verzoeker te vinden. Net omdat er geen officieel aanhoudingsbevel was, was het ook niet mogelijk om verzoeker te gaan opzoeken in het ziekenhuis.

Dat de oproepingsbrieven niet geloofwaardig zijn aangezien men in Rusland gemakkelijk valse documenten kan laten aanmaken, is volgens verzoekers een al te eenvoudig betoog van de verwerende partij. Gelet op de verklaringen van verzoeker is er geen reden om te twijfelen aan deze documenten.

Voor verzoekers is het voorts opmerkelijk dat de verwerende partij geen verdere vragen stelde over de incidenten na het vertrek uit Moskou. Er werd volgens hen dan ook te snel geen geloof gehecht aan hun asielrelaas.

Verzoeker vreest dat aangezien de reeds uitgevoerde druk op hem niet gewerkt heeft zijn belagers andere strategieën zoals folteringën zouden gaan hanteren. Dit kan volgens verzoekers tevens gelezen worden in de *'COI Focus Ingoesjetië Veiligheidssituatie'* d.d. 5 oktober 2020.

Verzoekers besluiten dat hun asielrelaas duidelijk is, dat ze gevaar lopen in hun land van herkomst en dat ze in aanmerking komen voor internationale bescherming.

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële en formele motiveringsplicht aangezien de verwerende partij hen niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent.

Onder verwijzing naar de *'COI Focus Ingoesjetië Veiligheidssituatie'* d.d. 5 oktober 2020 werpen verzoekers op dat het geweld in Ingoesjetië sinds 2020 onmiskenbaar weer is opgelaaide: *"Zowel extremistische rebellen die zich solidair met IS opstellen zijn actief als ordediensten of groepen gelieerd aan ordediensten voeren onrechtmatig en willekeurig geweld uit"*.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Ter terechtzitting leggen verzoekers middels een aanvullende nota twee documenten neer:

- een verklaring van een Belgische arts dat er bij verzoeker een lichamelijk letsel is ten gevolge van een ongeval uit 2018 en dat door de arts een litteken en een zwelling wordt vastgesteld ter hoogte van het hoofd van verzoeker;
- een verklaring van een psycholoog in verband met de psychologische ondersteuning van verzoekster.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van

Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Verzoekers slagen er niet in de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers' verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van verzoekers' verklaringen en het volharden in de geloofwaardigheid ervan, het poneren van blote beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er evenwel niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

2.3.6. Blijkens de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming geweigerd omdat verzoekers er niet in slagen een geloofwaardige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Zo kan weinig geloof worden gehecht aan de ondervraging in maart en juli 2008, net als aan de vermeende aanval op 20 juli 2018 door de ordediensten dewelke de directe aanleiding gevormd heeft voor verzoekers vertrek. De documenten die verzoekers voorleggen, kunnen de ongeloofwaardigheid niet herstellen. Verder houden de ingeroepen medische redenen geen verband met de criteria van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, noch met de criteria, vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tot slot wordt gesteld dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of de persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict waardoor er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg geen reëel risico is op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

2.3.7.1. In verband met de ondervragingen in maart en juli 2018 door M.A. voeren verzoekers aan dat verzoeker nooit expliciet beweerd heeft dat deze persoon deel uitmaakt van de politie van Soenzja, dat hij niet verklaarde te zijn opgeroepen door de politie, dat hij de volgende dag naar het onderzoekscomité moest komen en dat de verwerende partij verder geen verduidelijking heeft gevraagd over wat er bedoeld werd met "onderzoekscomité". Uit eenvoudige lezing van het gehoorverslag van verzoeker blijkt dat hij nooit ontkend heeft dat M.A. deel uitmaakt van de politie. Zo werden volgende vragen gesteld (zie notities persoonlijk onderhoud verzoeker d.d. 30 oktober 2020, pag. 7, 8 en 12): "Kreeg u een oproepingsbrief van de politie in maart 2020?", "Waarom vroeg de politie naar uw schoonbroer?", "Waar kwam M. de agent die u ondervroeg, vandaan?", "Wat heeft de politie in Ingoesjetië met A. te maken?"

en “De vorige keren dat u naar de politie ging gebeurde er niets?”, zijnde vragen waarop verzoeker steeds antwoordde zonder ook maar enigszins in twijfel te trekken dat de oproeping en ondervraging uitgingen van de politie. Of hij nu naar het politiekantoor of het onderzoekscomité trok, doet in wezen niets af aan de pertinente overweging uit de bestreden beslissingen dat verzoekers verklaringen in verband met de ondervragingen bijzonder vaag zijn en dat er aan deze vermeende bedreiging weinig geloof gehecht kan worden, conclusie waar verzoekers niet één concreet en dienstig argument tegen inbrengen. Waar verzoekers stellen dat de verwerende partij geen verduidelijking heeft gevraagd over wat bedoeld werd met het “onderzoekscomité”, bemerkt de Raad tot slot dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf, de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Derhalve is de stelling dat bepaalde vragen niet gesteld werden niet dienstig.

2.3.7.2. Verzoekers voeren voorts aan dat het onduidelijk is waarom geen geloof wordt gehecht aan hun relaas en dat verzoeker altijd geantwoord heeft op de vragen. Zij herhalen hierbij het gestelde tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker in verband met de vraag waarom zijn schoonbroer door de politie in Ingoesjetïë wordt gezocht. Verder vinden ze het opmerkelijk dat verzoeker steeds onderbroken werd tijdens zijn interview en dat hij meer duidelijkheid had kunnen brengen in verband met voormelde vraag indien dit niet het geval was geweest.

De Raad merkt op dat uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen genoegzaam blijkt waarom geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoeker. Dat hij altijd geantwoord heeft op de gestelde vragen, doet hierbij niet ter zake en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de overwegingen in de bestreden beslissingen in verband met de ongeloofwaardigheid steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn en, gezien verzoekers deze *quasi* ongemoeid laten, onverminderd blijven gelden. Daar waar verzoekers in hun verzoekschrift de door verzoeker beweerde versie van de feiten herhalen, is de Raad van oordeel dat zij hiermee op geen enkele wijze *in concreto* de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen weerleggen waaruit blijkt dat aan het relaas geen geloof wordt gehecht. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat dit onderhoud, los van de onderbrekingen die in wezen gericht waren op het in goede banen leiden van het gesprek omdat verzoeker vaak afweek van de vraag, op een normale wijze is geschied en dat er geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Er werden op het einde van het onderhoud ook geen opmerkingen in dit verband geformuleerd door verzoeker of zijn advocaat, noch werden er naderhand opmerkingen overgemaakt met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud waarvan verzoekers een kopie vroegen en ontvingen. Daarenboven tonen verzoekers geheel niet *in concreto* aan wat verzoeker, zonder de onderbrekingen, nog meer had willen verduidelijken en waar of hoe dit de inhoud van de bestreden beslissingen zou hebben kunnen beïnvloeden.

2.3.7.3. In verband met de vermeende aanval door de ordediensten op een drukke markt op 20 juli 2018 voeren verzoekers aan dat er toen geen officieel bevel was om verzoeker aan te houden, zo niet zouden ze hem wel hebben kunnen meenemen. Ze herhalen voorts dat zonder officieel bevel iemand ontvoeren terwijl de menigte tussenkomst niet makkelijk is en dat het waarschijnlijk een spontane actie betrof om hun overste tevreden te stellen en louter bedoeld om de schoonbroer van verzoeker te vinden. Net omdat er geen officieel aanhoudingsbevel was, was het volgens hen ook niet mogelijk om verzoeker te gaan opzoeken in het ziekenhuis.

Met de loutere *post factum* bewering dat er geen officieel aanhoudingsbevel was, slagen verzoekers er allerm minst in aannemelijk te maken waarom verzoeker niet zou zijn meegenomen door de ordediensten bij het voormelde vermeende incident en waarom ze hem naderhand niet gingen opzoeken in het ziekenhuis. De commissaris-generaal overweegt in verband met dit incident terecht het volgende:

“Verder beweert u op 20 juli aangevallen te zijn door de ordediensten. U weet niet van welke dienst deze mannen waren, politie of OMON, maar u zegt wel zeker te zijn dat het om leden van de ordediensten ging (CGVS, p.10). Het is niet onredelijk om aan te nemen dat Russische professionele veiligheidsdiensten in staat zijn om iemand te arresteren. U verklaart zelf dat de ordediensten iemand op straat kunnen meenemen of doodschieten (CGVS, p.9). Het is dus onwaarschijnlijk dat de Russische autoriteiten zich zouden laten weggagen door marktkramers, ook al vond het vermeende incident plaats op een drukke markt (CGVS, p.11). Wanneer u gevraagd werd of de politie u niet thuis kon arresteren, zei u dat dit niet ging omdat ze geen officiële reden hadden (CGVS, p.11). Deze redenering raakt kant noch wal. De politie zou immers ook zonder officiële reden geprobeerd hebben u mee te nemen op een drukke markt.

Na de aanval zouden de mannen gewoon weggegaan zijn (CGVS, p.10). Ook in het ziekenhuis werd u met rust gelaten door de politie (CGVS, p.11). U brengt niet genoeg elementen aan om aannemelijk te maken dat u aangevallen werd door de Russische autoriteiten. Er kan dus geen geloof gehecht worden aan de gewelddadige poging tot arrestatie door de autoriteiten die u aanvoert en dewelke de directe aanleiding gevormd heeft voor uw vertrek. Dit ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekers vergenoegen zich andermaal tot een loutere en eenvoudige herhaling van een aantal van verzoekers eerder afgelegde verklaringen en tot het ontkennen van de gevolgtrekkingen die hieraan worden verbonden in de bestreden beslissingen. Hiermee ontkrachten zij de voormelde, pertinente vaststellingen echter in het geheel niet.

2.3.7.4. De door verzoekers tijdens de administratieve procedure voorgelegde documenten zijn niet van aard dat zij de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten correct als volgt:

“De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Het rijbewijs, de paspoorten, geboorteaktes en huwelijksakte die u voorlegt staven uw identiteit en afkomst uit Rusland, dewelke niet in vraag gesteld wordt door het CGVS. Wat de oproepingsbrieven van de politie betreft moet opgemerkt worden dat wegens de corruptie in de Russische Federatie het mogelijk is talrijke documenten tegen betaling te krijgen, zoals politieoproepingen (COI FOCUS: RUSSISCHE FEDERATIE Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen). De bewijswaarde van deze oproepingsbrieven is dus beperkt.”

Verzoekers brengen hier in het verzoekschrift enkel tegen in dat het in twijfel trekken van de geloofwaardigheid van de oproepingsbrieven, gelet op het feit dat men in Rusland gemakkelijk valse documenten kan laten aanmaken, een al te eenvoudig betoog is en dat er, gelet op verzoekers verklaringen, geen reden is om te twijfelen aan deze documenten. Hiermee gaan verzoekers niet in op de concrete overweging in de bestreden beslissingen, gesteund op objectieve landeninformatie, dat het wegens corruptie in de Russische Federatie mogelijk is talrijke documenten tegen betaling te krijgen, zoals politieoproepingen. Bovendien vermogen de bijgebrachte stukken, kopies waarvan overigens geen vertaling beschikbaar is, de teloorgegangene geloofwaardigheid van de vluchtmotieven niet te herstellen.

2.3.7.5. Het door verzoekers ter terechtzitting neergelegde document van een Belgische arts waarbij een hoofdletsel bij verzoeker wordt vastgesteld *“tgv een ongeval in 2018”* bevat enkel een beschrijving van de littekens, maar vormt geen objectief bewijs van de reden van het hoofdletsel, noch van de omstandigheden waarin het letsel is opgelopen. Het attest waaruit blijkt dat verzoekster psychologische ondersteuning krijgt, gerelateerd aan haar traumatische voorgeschiedenis, is zeer summier en vormt geen objectief bewijs van de aangehaalde problemen in Tsjetsjenië. Beide documenten vermogen de ongeloofwaardigheid van het relaas niet te herstellen.

2.3.7.6. Dat de verwerende partij geen verdere vragen heeft gesteld in verband met de aangehaalde incidenten na het vertrek van verzoeker naar Moskou waardoor te snel geen geloof werd gehecht aan het relaas, kan niet als dienstig worden voorgehouden. Zo is het, zo weze herhaald, niet de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad, om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen en stond de ongeloofwaardigheid van het relaas reeds voldoende vast zodat niet verder diende te worden ingegaan op de incidenten waarvan sprake. Verzoekers blijven voorts ook totaal in gebreke aan te tonen wat ze dan nog extra hadden willen toevoegen en hoe dit de geloofwaardigheid van het relaas zou hebben vermogen te herstellen. Er weze voorts herhaald dat verzoeker noch tijdens, noch na het persoonlijk onderhoud enige opmerking in dit verband maakte.

2.3.7.7. De verwijzing van verzoekers naar de in het verzoekschrift geciteerde informatie is voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op de persoon van verzoekers en kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd, laat staan gefolterd. Verzoekers dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.7.8. De tot slot pertinente overweging uit de bestreden beslissingen in verband met de ingeroepen medische redenen wordt door verzoekers geheel ongemoeid gelaten in het verzoekschrift, waardoor de Raad deze motivering tot de zijne maakt.

2.3.8. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. In zoverre verzoekers zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

2.3.9.1. Verzoekers tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Ingoesjetië actueel geen reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stellen de bestreden beslissingen terecht als volgt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekers' betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De door verzoekers geciteerde informatie is immers volledig dezelfde als de informatie die door de verwerende partij werd gehanteerd in de bestreden beslissingen, en waarvan de gevolgtrekkingen terecht voorkomen en door de Raad worden bevestigd.

Waar verzoekers refereren naar een geïsoleerd incident in 2020, naar de prominente aanwezigheid van IS in Ingoesjetië en naar het de laatste tijd weer opvoeren van operaties tegen rebellen waardoor het risico op onschuldige slachtoffers aanzienlijk stijgt, tonen zij niet aan dat de commissaris-generaal uit deze landeninformatie de verkeerde conclusie heeft getrokken.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hunnen hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.9.3. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hunnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Ingoesjetië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. Verzoekster, die zich op dezelfde motieven als haar echtgenoot, verzoeker, beroept, werd overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet niet persoonlijk gehoord omwille van blijvende, medische omstandigheden waarop zij geen invloed heeft. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS